

Sygn. akt I ACa 1741/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościółek (spr.)
Sędziowie:	SSA Regina Kurek SSA Robert Jurga
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) (...)Funduszu (...)z siedzibą w G.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 30 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 782/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Robert Jurga SSA Wojciech Kościółek SSA Regina Kurek

Sygn.. akt I A Ca 1741/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Kielcach uwzględnił powództwo powoda B. (...) (...)Funduszu (...)z siedzibą w G. przeciwko pozwanej A. Z. o zapłatę kwoty 116 501zł, stanowiącej przedmiot przelewu wierzytelności dokonanej przez Bank (...) S.A. w W. na rzecz powoda , jako przedmiotu czynności bankowej zdziałanej na rzecz pozwanej na podstawie umowy z 9 lipca 2009r. o nr. (...), której wysokość w zakresie należności głównej, a nadto wysokości odsetek oraz kosztów potwierdzona została bankowym tytułem egzekucyjnym nr. (...) zaopatrzonym w klauzulę wykonalności z dnia 15 stycznia 2013r. Sądu Rejonowego w K. (sygn.. akt I Co 22/13).

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy ustalił treść źródłowych dla roszczeń dokumentów i dokonując ich oceny przez pryzmat przepisów dotyczących uznał roszczenie za usprawiedliwione.

Apelację od wyroku złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła;

- naruszenie art.232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym przyjęciu, że strona powodowa przedłożyła dowody na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków,

- naruszenie art.233 k.p.c. przez uznanie w oparciu o przedłożone dokumenty, że doszło na rzecz powoda do przejścia wierzytelności wobec pozwanej.

Na tych podstawach domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia i oddalenia powództwa ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył;

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Porządkując zakres istotnych dla sprawy zarzutów należy stwierdzić, że te koncentrują się na zagadnieniu mocy dowodowej dokumentów, których poświadczony odpisy zostały dołączone do pozwu przez powoda, jako nabywcę wierzytelności od poprzedniego wierzyciela pozwanej w osobie banku, a którego wierzytelność opisana została tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Uwzględniając granice zaskarżenia i fakt, że wysokość świadczenia nie budzi między stronami kontrowersji (co do prawidłowości jej wyliczenia) wskazać należy co następuje;

Stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub doradcą podatkowym. Powyższe unormowanie zostało dodane od 1 stycznia 2010 r., na skutek nowelizacji ustawą z dnia 23 października 2009 r., o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz. U. Nr 216, poz. 1676).

Jednocześnie ustawodawca od powyższej daty - w dodanym art. 4 ust. 1b ustawy - Prawo o adwokaturze wprowadził zapis, że: "Adwokat ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis adwokata, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) doradca podatkowy stwierdza to w poświadczeniu."

W ocenie Sądu Apelacyjnego – za oczywiste uznać należy, że poświadczenie przez adwokata odpisu dokumentu nie oznacza, by ten stawał się dokumentem urzędowym. Zgodnie bowiem z § 3 art. 129 k.p.c. jedynie zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym ma charakter dokumentu urzędowego. Poświadczane mogą być odpisy zarówno dokumentów urzędowych, jak i prywatnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego - poświadczenia odpisu dokumentu jest dokumentem stwierdzającym istnienie dokumentu o określonej treści, na podobieństwo regulacji prawnej zawartej art. 2 § 2 prawa o notariacie., zgodnie z którym - czynności notarialne, dokonane przez notariusza zgodnie z prawem, mają charakter dokumentu urzędowego. Oznacza to, że sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe nie tyle z samego dokumentu prywatnego przedłożonego w urzędowo poświadczony kopii, ale z dokumentu urzędowego, z którego (na podstawie usuwalnego domniemania z art. 244 § 1 k.p.c.), wyprowadza wniosek o istnieniu dokumentu prywatnego, o treści tożsamej z

przedłożonym poświadczeniem. Poświadczenie przez adwokata odpisu dokumentu prywatnego korzysta zatem z domniemania nie tylko autentyczności, ale także domniemania zgodności z prawdą tego co, zostało w nim urzędowo stwierdzone.

W tym kontekście ocena wartości dowodowej i interpretacja treści umowy cesji wierzytelności dokonanej między Bankiem (...) a stroną powodową odnosić się winna do treści uwierzytelnionych przez pełnomocnika procesowego strony powodowej w osobie adwokata w tym z odpisu umowy łączącej wskazany wyżej bank ze stroną powodową, z której wynika, że:

1/ przedmiotem zbycia przez bank na rzecz powoda są bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, wynikające z różnych tytułów, w tym z tytułu dokonanych przez zbywcę czynności bankowych określonych szczegółowo w załączniku nr. (...) do umowy (wierzytelności) (§ 1 ust.2 – k.22 akt),

2/załącznik nr.(...) do umowy opisany został jako wykaz wierzytelności, będących przedmiotem sprzedaży w wersji elektronicznej i wykaz wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży w wersji papierowej (k.30 akt).

Nadto do pozwu dołączony został poświadczony przez adwokata zgodnie z zasadami określonymi w cytowanych przepisach odpis umowy wraz z załącznikami, z którego wersji papierowej (k.31 i 32 akt zgodnie z opisaniem jako wersja papierowa, czyli nie elektroniczna) wynika, że pod pozycją (...) umieszczona została dochodzona przez powoda wierzytelność w stosunku do pozwanej, tak co wysokości, jak i źródła pochodzenia ((...)).

Te dokumenty prywatne zostały poświadczone przez adwokata, jako zgodne z oryginałem, czego skutkiem prawnym w świetle omówionych wyżej przepisów jest domniemanie, że jest to zgodne z prawdą.

Dokument urzędowy, odpowiadający wymaganiom z art. 244 k.p.c., korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Są to domniemania prawne ustanowione ustawą procesową.

Domniemania te mogą być obalone w sposób przewidziany w art. 252 k.p.c., tj. przez zaprzeczenie prawdziwości dokumentu lub przez udowodnienie, że oświadczenie organu zawarte w danym dokumencie urzędowym, wystawionym przez ten organ, jest niezgodne z prawdą.

Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu może dotyczyć jego mocy dowodowej oraz kwestii jego zgodności z prawdą.

W grę mogą wchodzić m.in. zarzut, że dokument autentyczny został przerobiony lub podrobiony (art. 270 k.k.), że osoba upoważniona do wystawienia dokumentu poświadczyła w nim nieprawdę (art. 271 k.k.) albo że wyłudziła poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie urzędnika w błąd (art. 272 k.k.).

Pozwana wprost nie podnosi takowych zarzutów, ograniczając się jedynie do stwierdzenia nieczytelności podpisów złożonych pod dołączoną do pozwu częścią dokumentu i brakiem jednoznacznej treści oraz by tabela ta stanowiła załącznik umowy. Tak postawiony zarzut, jako gołosłowny nie dezawuuje treści poświadczanego odpisu dokumentu.

Prowadzi to do wniosku, że pozwana nie wykazała, by urzędowo potwierdzony dokument prywatny nie był prawdziwy (art. 6 k.c.). Także samo wyrażenie przypuszczenia, że treść dokumentu może być niezgodny z prawdą, nie stanowi zaprzeczenia prawdziwości dokumentu (art. 252 k.p.c.) i nie podważa jego mocy dowodowej (art. 244 § 1 k.p.c.). Wbrew także zarzutom apelacji pozwana nie domagała się w toku postępowania przed Sądem I instancji przedłożenia oryginału dokumentu , zaś jej zarzuty, co do braku miarodajności dokumentów źródłowych trafnie zostały ocenione przez Sąd I instancji, jako pozbawione prawnej doniosłości. W konsekwencji uznać należy, że pozwana nie udowodniła w sprawie, by sporządzone w formie odpisów dokumenty prywatne strony powodowej były nierzetelnie uwierzytelnione przez pełnomocnika strony powodowej. Oznacza to, że Sąd I instancji prawidłowo poddał analizie dokumenty prywatne dołączone do pozwu w formie odpisów, jako dokumenty miarodajne dla dokonywanych ustaleń.

Przyjmując zatem kompletność dokumentów prywatnych, których odpisy zostały dołączone do akt sprawy rozważenia wymaga, czy z ich treści wynika nabycie wierzytelności przez stronę powodową .

Pozwana zarzuca w swojej apelacji, że nie wiadomo jakie znaczenie nadać nieczytelnym podpisom osób reprezentujących interesy banku, powoda i reprezentującego powoda adwokata. Otóż wskazać należy, że dokument prywatny korzysta z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Obowiązujące ustawodawstwo nie wskazuje wyraźnie, jaka ma być treść podpisu i w jaki sposób powinien on być wykonany. Podstawową cechą podpisu jest jego własnoręczność (por. art. 78 k.c.). Jest faktem, że złożony pod umową banku z powodem podpis osoby reprezentującej bank jest nieczytelny, tym niemniej samo przypuszczenie pozwanej, że dokument ów nie został podpisany w ten sposób przez C. P., jako reprezentanta banku, nie jest wystarczające.

W szczególności, w warunkach posiadanych przez pozwaną wątpliwości ,co do autentyczności tego podpisu, nic nie stało na przeszkodzie, by pozwana wprost sformułowała taki zarzut, a to o treści, że oświadczenie to nie pochodzi od wskazanej osoby, a co stosownie do treści art. 253 k.p.c., przesunąłoby ciężar dowodu na stronę powodową. Takiego zarzutu wszakże w sprawie brak.

Wszystko to przekonuje Sąd Apelacyjny, że wbrew zarzutom apelacji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił dostateczną podstawę dla stwierdzenia legitymacji czynnej powoda w rozumieniu art. 509 k.c.. Wbrew zatem zarzutom apelacji Sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania, a to art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., czy też art.233 k.p.c. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne odpowiadają wszystkim zasadom określonym w przepisach prawa. Nie ma – zdaniem Sądu Apelacyjnego – najmniejszych wątpliwości, co do faktu nabycia wierzytelności przez stronę powodową względem pozwanej, jak i co do okoliczności związanych ze źródłem jej pochodzenia (tytuł wykonawczy w postaci (...) zaopatrzonego w klauzule wykonalności) oraz wysokości (porównaj treść tytułu egzekucyjnego k.18 w kontekście treści klauzuli). Wszystko to zostało bezbłędnie ustalone przez Sąd I instancji. W świetle powyższego Sąd Apelacyjny uznał ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji za własne oraz w całości podzielił ocenę prawną roszczenia dokonaną w oparciu o wskazane przez Sąd I instancji podstawy materialnoprawne w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Z tych przyczyn orzekł Sąd Apelacyjny jak w wyroku na podstawie wskazanych przepisów , a nadto na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł Sąd Apelacyjny na podstawie art.98 k.p.c. przy uwzględnieniu minimalnych normatywnych stawek wynagrodzenia dla pełnomocnika procesowego strony powodowej.

SSA Robert Jurga SSA Wojciech Kościołek SSA Regina Kurek